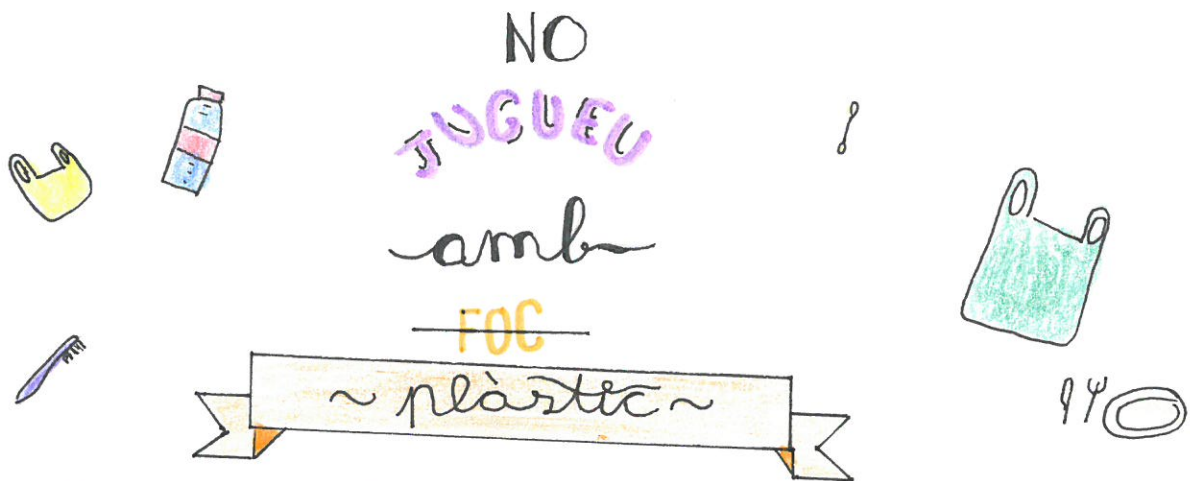

Aitana Navarro Valls.

3r ESO

Colegio Larradé Cogr. Val.

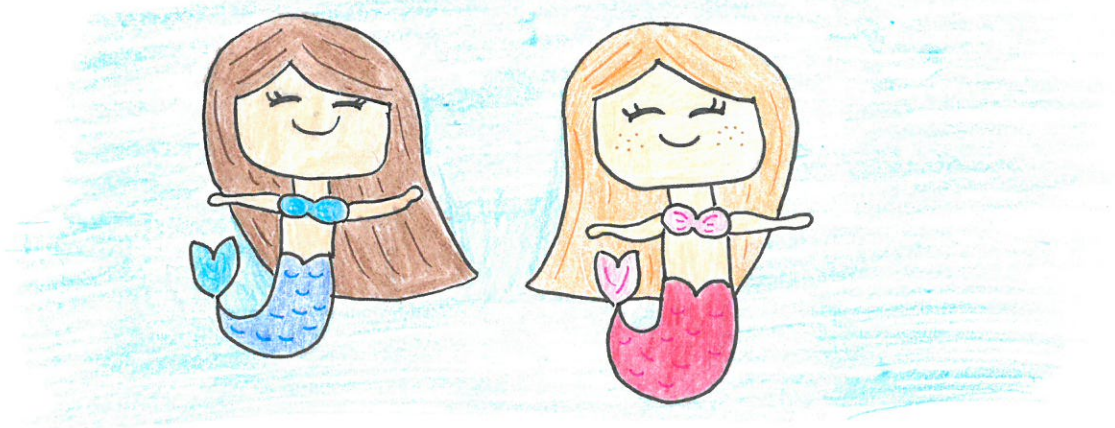

Als fons del mar Carib, en una xicoteta ciutat, Villa Estrella. Aquesta era una ciutat molt colorida i divertida, en aquesta tot el món era feliç, la gent cantava pel carrer i ballava, ningú estava estresat.

Ací vivien dos versions: Greta i Marina. Les sirenes tenien 8 anys.

Marina, tenia els ulls blaus, els cabells llargs i pel-rojos, tenia piguetes a la cara i la seua cua, com no podia ser d'altra manera, rosa.

Greta tenia els ulls blaus com la mar i els cabells oscurs, la seua cua era de color blau que feia destacar els seus preciosos ulls.

A Marina li encantava anar al col·legi per a estar amb les seues amiguetes: Perla i Coral, elles anaven a la mateixa classe. Perla era una balaneta i Coral un peixet.

~1~

Hui és diellens i tocava tornas a l'escola, la professora Pepeta tenia moltes coses que ensenyar-les:

- Bon dia peixets - va dir al entrar a classe.
- Bon dia Pepeta Sèpia.
- Hui vos tinc que contar a muntó de coses.
- Que il·lusió! - va dir Coral a Marina.
- En primer lloc, demà és el examen de nadar.

En veu baixeta Marina a Coral:

- Aquesta vesprada al parc m'ajudaràs a fer bobentins, es que em mareja!
- Si, tranquila. Shhhh!
- En segon lloc volia dir-vos que el professor Tentacles va a vindre a donar-vos una xarrada sobre un tema molt seriós... D'acord peixets?
- Siiiiiiii! - contestaven allora.
- Bon dia! Jo sóc el professor Pol Tentacles i hui volia parlar-vos sobre una espècie parasitària per als nostres mars i el nostre planeta. Sabeu de qué us parlo? Tú mateix. - senyala a Monel el caronquet.
- Sobre les vaques? -
- No, caronquet. Segur que ningú ho sap?

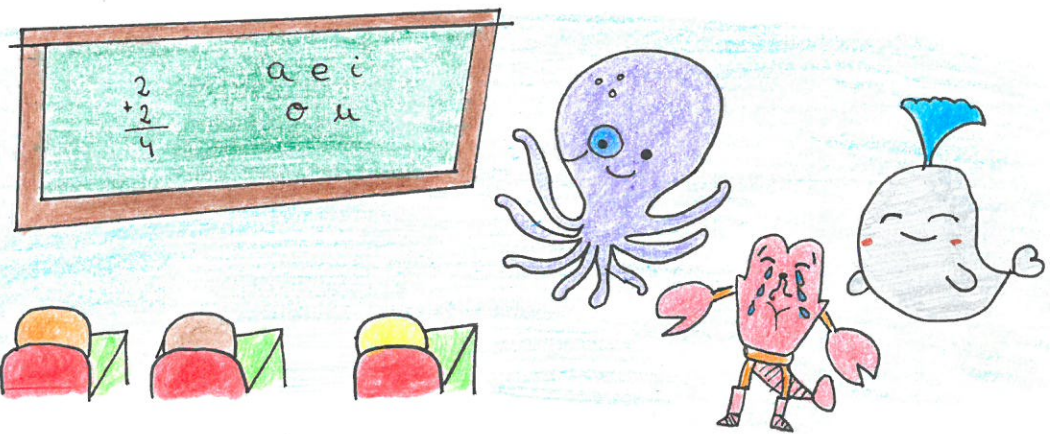
Marina va alçar la mà.

- Homíns?
- No, casi, s'anomenen humons i viuen a la superfície. Ells produeixen molt de gem, encara que no es donen conte, pero están destruint els nostres pobles, camps, escoles... I ens posen en perill.

- Buummmmmmmmm! - Oríol el llomortòc plorava: - No vaic que desaparega la meua nova piloteta. Buummmmmmmmm!

- Tranquil peixet... No va a passar-li res a la teua piloteta. Però, estiguen alerta si ueguen coses volent de colors, perquè no són joguets, si s'apropen, podrien fer-nos patir un disgust.

- Pues ja havem escoltat, peixets, però tranquils no estem a punt de morir - va dir Pepeta Sèpia, la professora.

Ja era l'hora de menjar, Marina, avui tenia algues fregides, el seu plat favorit. Estava molt contenta. Maureen, sa mare ficava els plats:

- Marina i Greta, com vos ha anat el dia?

- Molt bé! Hem après moltíssimes coses.

- Sembla interessant... Digueu m'ho.

- Ha vingut Pele el profe i ens ha explicat que uns éssers que s'omoren...

- Humons - va dir ràpidament Greta.

- Sí, això! Produïxen molts residus i els aboquen a la mar i al planeta.

- Però mamá, tú estigues tranquil·la sols hi ha que anar alerta. Si veus alguna cosa glotant no t'apropes i ja està.

- Vale, hem deixat més tranquil·la - va dir seguint la corrent.

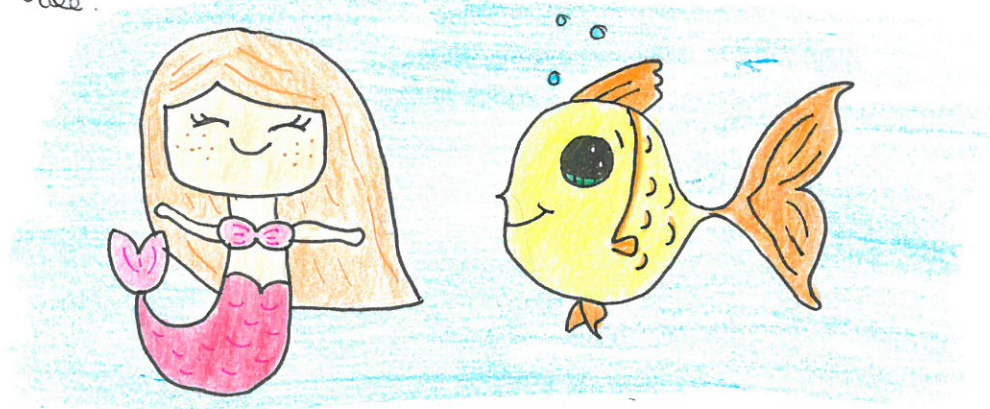
- Mmmmm! Mercaten les algues. Tant de bon puguera menjar-les tots els dies.

- Marina, a quina hora has quedat amb Coral, la teua amigueta?

- Ja és l'hora! M'acompanyes al parc?

- Clar, galleta, com no! Anem!

- Vale.

Ja han arribat al parc. Allí estava Coral amb la seua mare.

-Hola Marina!

-Hola! Anem als balancins?

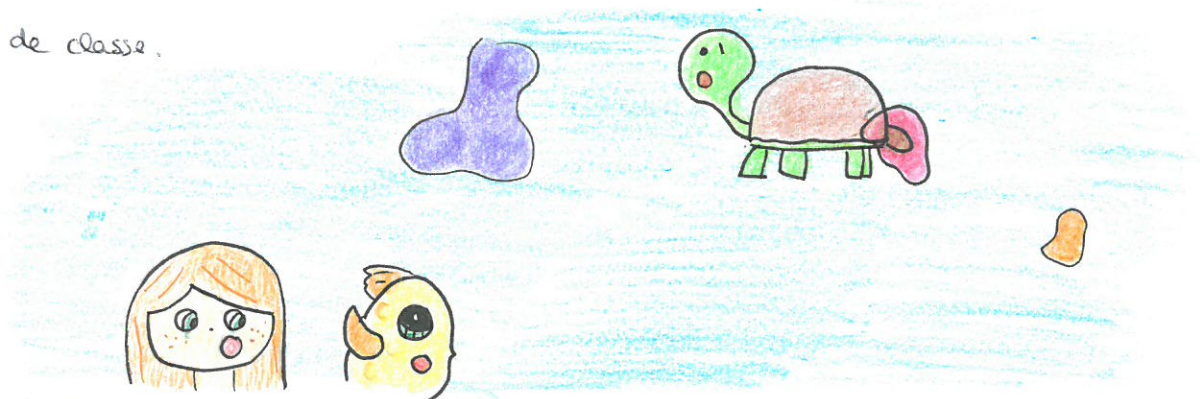
-No, millor anem al centre que no hi ha obstacles per a fer bobotins.

- Em pareix bé! - va dir Marina.

- Primer tens que col·locarte bé. Així.

- Aaaaaaah! Ajuda, per favor! Ajudaaaaaaa! - s'escoltaven uns crits.

Van mirar cap a dalt. Hi havia una tortugueta. Era Nil el company de classe.

- Niiriiril! Tranque, anem a buscar ajuda!

- Cuida a Marieta la Gambeta. Ella és metgessa - Va dir Marina a Coral.

- D'acord

Pi, pi, pi, pi.

~ 4, ~

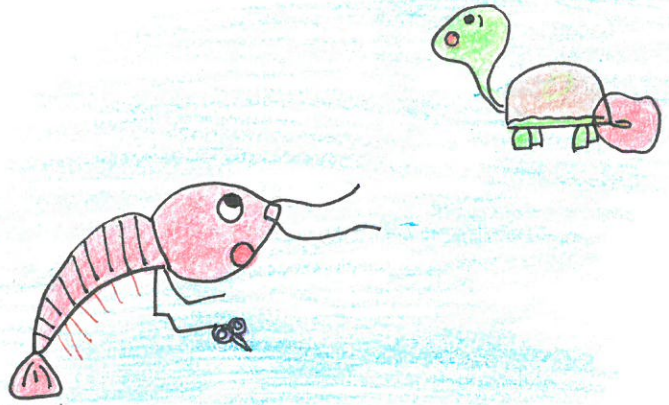
- Bona vesprada, Marieta!
- Que'el passa, Coral!
- Un amic nostre s'ha enredrat en un plàstic. Estem al parc.
- Estic allí en dos minuts, agafaré la corrent més ràpida.
- Adéu.

Coral a Marina:

- Ja ve cap ací
- Vale.

Coral a Nil:

- Tranquil, hem cridat a Marieta!

Marieta la Gambeta ja ha arribat:

- Hola! On està Nil?
- Està ahí dalt.
- Ah! Ja el veig. Per favor ajudeu-me.
- Per suposat! -va dir Marina
- Agafeu les tisores, i acompanyeu-me.
- D'acord.

Ja han alliberat a Nil:

- Moltes gràcies, Marieta!
- De res!
- No se com te'l podria agrair...
- Fues molt senzill, no aporte als plàstics. La gerida que tens no passa res s'omirà en una setmana aproximadament. Podria haver sigut pitjor.
- Xiques, moltes gràcies per tot! -va dir a Coral i Marina.
- De res. Però tú no estaves a classe aquest matí? -digué Coral.

- Sí, però es que estava jugant amb la pilota de Oriol i se n'havia anat, i com l'aprecia molt, m'arriscat. - s'explicà

- Encara que'l passe això, no has d'arriscarte per una pilota, ja que les pilotes, en podem comprar més, però la teua salut sols hi ha una sola. - va dir Marieta

- D'acord. Reconec que ha sigut un error. No el tornaré a fer.

- Vale pues que'l vaja bé! - Marieta es va despedir.

- T'has fet mal? - preguntà Marina a la tortugueta

- No això no és res, un orrap a la cua i ja està - gent-se el xulet.

- Pues jo no crec que siga solas això. La teua closca s'ha deformat, per la part de baix.

- Oh no!

- No et preocupes. El tornirà a créixer.

- Vale, moltes gràcies. Adéu! - Níe es va anar a sa casa.

Coral a Marina:

- La teua mare ja està arribant per ahí.

- Sí, ja la veig! Adéu!

Marina a sa mare:

- Homà, hui hem viscut una aventura no molt agradable, però, al final a acabat bé, per sort!

- Sí? Que ha passat?

- Ara en casa el contare'...